

פרשת שלח

משיחת י"ט כסלו תשמ"ג

רשימה פרטית – בלתי מוגה

כשיש דבר שמכאיב, אין ברירה: חייבים לצעוק. הוא יודע שאם הוא יצעק הכאב לא יפחת. אבל הוא לא צועק בגלל השכל, הוא צועק בגלל שכואב!

במקרה זה, יש על כל פנים תקווה כלשהי, שאם נצעק שוב ושוב - ולא רק מאחורי הפרגוד, אלא יראו שאנחנו לא מתביישים ואנחנו מוחים בקול רם וייתכן שאנחנו נמחה גם ביום שלפני הבחירות... הדבר אפשרי שסוף-סוף זה ישפיע עליהם, והם יקבעו 'סדרי עדיפויות', ובלשון המדינה – 'פראיוריטיסי': שבראש ובראשונה, חייבים לדאוג לביטחונם של הדריים בארץ, יהודים ולא-יהודים שנמצאים בארץ הקודש, ולדאוג לכך גם בדרך הטבע. ולכל לראש, צריך להיות ביטחון בקב"ה, - שומר ישראל, ש"לא ינום ולא ישן".

הם חוזרים על אותה טעות כעת בלבנון: הם מעכבים מאות ואלפי חיילים יהודיים, ולא מאפשרים להם לסיים את השליחות שלהם שלשמה הם נשלחו לשם מלכתחילה. מלכתחילה היתה ההצעה, שנלוו לה ראיות מוכחות, מאת אנשים מומחים לענייני צבא, לסיים את המבצע מהר, "בשעתא חדא וברגעא חדא", תוך ניצול אלמנט ההפתעה, ואז המבצע היה מסתיים בתוך ימים אחדים!

נשיא ארה"ב נסע מושינגטון, עיר הבירה, כדי שלא ללחוץ על ישראל, והם הודיעו לישראל שהוא יסע למשך זמן מה. הם התחילו במבצע, ואז החלו לפחוד מה"גוי" אשר בקרבם! כתוצאה מכך, הם הפילו את עצמם - בבחינת "חטאנו לפניך ביצר הרע" – למצב של פחד מן הגוי בפשטות. נשיא ארה"ב בכלל לא תבע דבר כזה! והם נעצרו, נעמדו על מקומם ואינם מגינים על עצמם לפני שהאויב, הצד שכנגד, מתחיל לתקוף.

כתוצאה מכך, נופלים – רחמנא ליצלן – קרבנות, במשך שבועות וחודשים אלו. בדרך הטבע היה ניתן למנוע זאת כפי שמלכתחילה הזהירו כל מומחי הצבא פה אחד: שזוהי הדרך שבה יהיה מינימום של קרבנות ומינימום של פצועים, הן אצל היהודים והן אצל לא-יהודים. אבל אם "יסחבו" את זה, אז בכל יום ויום... בדיוק כמו שהיה במלחמה הנקראת בשם "מלחמת יום הכיפורים", בגלל שהפוליטיקאים ואלה שחשים נחיתות כלפי הגלות, לא הרשו לקבל את העצה וההוראה הברורה של מומחי הצבא, לגייס את אנשי המילואים לצבא, דבר שהיה מרתיע את האוייב ואז לא היו מגיעים לידי מלחמה.

פרשת שלח

הבהירו זאת באופן ברור בשעה שדנו בשאלה זאת. אחר כך זה התגלה, וגם הודפס, שאכן זה מה שקרה בפועל: היו מוגי-לב שהחליטו על כך, בנימוק של "אל תתגרו באומות": אסור להתגרות במי שאינם יהודים, ולכן אנחנו חייבים לסכן את עצמנו ולא לבצע גיוס מילואים, ולא לעשות עניינים שעלולים להתפרש שזאת לא הגנה אלא התקפה.

וזה גרם אחר כך – רחמנא ליצלן, היה לא תהיה – למאות על גבי מאות של קרבנות, בנוסף לפצועים. האלמנות והיתומים מתהלכים כיום ברחובות ארץ הקודש! ואותם מוגי-לב עצמם פוגשים את האלמנות והיתומים הללו.

ואז הם הגיעו, כאמור, לאותה ישיבה, בקשר ללבנון, בה נידון אופן ניהול המבצע, ונאמר להם במפורש שיש שתי דרכים: הדרך שאנשי הצבא אמרו פה אחד, בצורה ברורה, היתה לסיים את המבצע מוקדם ככל האפשר, וכל יום שיזרזו את זה יחסוך קרבנות, הן אצל יהודים והן אצל לא-יהודים. אבל צעקו עליהם, ולא איפשרו להביא זאת לידי מעשה, שהחלטה תהיה בהתאם לדעתם! וכעת זה נמשך חודשים ארוכים! ורואים שמדי יום ביומו נופלים – רחמנא ליצלן – קרבנות!

ואז נפלה במוחם המצאה: לא לספר על כך! הקרבן נפל, האלמנה קיימת והיתום קיים! אבל הם הורו לעיתונים: אל תפרסמו על כך, כדי שלא להכביד על ליבם של יהודים! - זהו דבר נפלא: לעשות שתהיה ליהודי מנוחת הנפש ומנוחת הגוף, זוהי מצוה בתורה: "ואהבת לרעך כמוך". ולא סתם מצוה; זהו "כלל גדול בתורה". אבל לאיזו מטרה הם משתמשים בזה? למשוך ולמשוך את המבצע.

וכאמור, אותם אנשים עצמם שגרמו בשעתם לאותם מאות קרבנות, כבר גרמו כעת שוב למאות קרבנות. בדרך הטבע, לא היה שום מקום לכך שהחיילים הללו יפלו אילו היו מצייתים למומחי הצבא ו"מבצע שלום הגליל" - כפי שהם כינו אותו – היה מסתיים מהר, "בשעתא חדא וברגעא חדא", כי בשביל זה היו מספיקים ימים אחדים. זה היה מביא תועלת הן ליהודים והן לצד השני, ואז זה לא היה מגיע למעשה שהתרחש במחנות הפליטים.

ובעוונותינו הרבים, העניין הוא שכולם יושבים ושותקים. היתה צריכה לקום שם סערה אמיתית: הייתכן?! במקום זה, הם עסוקים בכל הדברים האחרים, ובעיקר – איזו מפלגה תקבל יותר קולות בבחירות הבאות. זה אמנם דבר חשוב, אבל לכל לראש, תטפלו בעניינים של פיקוח נפש! תטפלו בעניינים של 'גאון יעקב', גאווה יהודית! תטפלו בעניינים של קידוש השם, וההיפך מזה! הם מחשבים מה יהיה טוב יותר עבור המפלגה הפוליטית שלהם.